

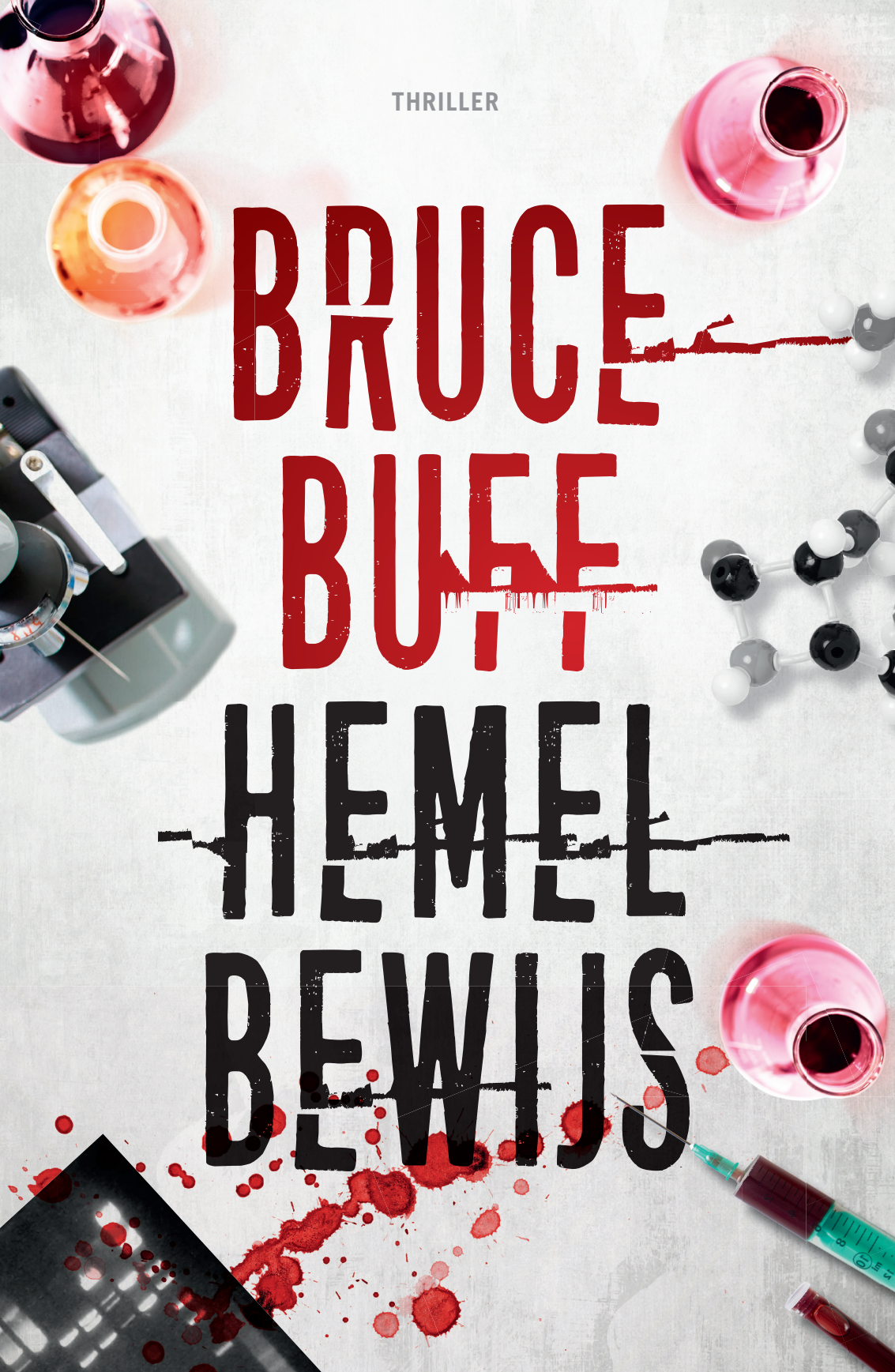
THRILLER

BRUCE

BUFF

HEMEL

BEWIJS

Bruce Buff

Hemelbewijs

Roman

Vertaald door Ernst Bergboer

uitgeverij

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Kok – Utrecht, 2017

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

www.kok.nl

www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Soul of the Matter* bij Howard Books, onderdeel van Simon & Schuster, Inc., 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020, USA

© Bruce Buff, 2016

Vertaling Ernst Bergboer

Omslagontwerp Villa Grafica

Opmaak binnenwerk Stampwerk, Nijkerk

ISBN 978 90 435 2753 8

ISBN e-book 978 90 435 2754 5

NUR 332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Het vroege voorjaar van 1998

Troebel waren ze, die eerste jaren van het post-Sovjet-Rusland. Het IJzeren Gordijn was gevallen, over de overblijfselen van de Sovjet-Unie was een diffuse sluier geworpen. Wie verstrikt raakte in haar plooiën voelde een kilte schaduw van angst en dreiging.

Dan had ruim vierhonderd kilometer gereden over gehavende snelwegen en hobbelige weggetjes. Zijn passagiers, de Russische wetenschapper Pavel Sarasov, diens vrouw Katja en hun zes jaar oude zoontje Mikhail, had hij opgepikt in Moskou.

Een meter of honderdvijftig voor hen lag de Oekraïense grens, een paar jaar eerder inderhaast ontworpen en ingericht: aan weerszijden een eenvoudige grenswachterspost, een voor de Russen, de ander voor de Oekraïners, daartussen twee rijbanen en een brede betonstrook. Een slagboom verhinderde passage zonder uitdrukkelijke toestemming.

Het had geregend. De muren van de bouwsels waren nat, de dakranden dropen. Op het ongelijke wegdek hadden zich talloze plassen gevormd. De aarde dampte. Dan tuurde door de opstijgende nevel naar de grenspost.

Hij stopte bij de slagboom. Een auto die aan de andere zijde groen licht gekregen had, stoof langs hen heen. Verder waren er geen andere voertuigen te zien.

Dan draaide zijn raampje open en reikte de grenswacht in het hokje de paspoorten en andere reisdocumenten aan. De man bladerde er doorheen zonder echt te kijken. Dit was zijn eerste missie na zijn veldtraining, maar Dan wist dat er iets niet in de haak was. De papieren en valse identiteitsbewijzen waren niet van echt te onderscheiden. Iemand die de authenticiteit ervan betwijfelde, had ze eerst nauwlettend bestudeerd. Deze grenswacht leek ongeïnteresseerd en was enkel tijd aan het rekken.

Dan wierp een blik in de achteruitkijkspiegel, keek uiterlijk kalm maar ongerust weer voor zich.

Het duurde een hele tijd voor de man sprak. ‘Komt u binnen, alstublieft.’ Hij zei het in het Russisch.

Dans Russisch was onberispelijk. ‘Daar parkeren?’ Hij wees naar de betonnen vlakke voorbij de slagboom. Waren ze eenmaal aan de andere kant, dan was het grootste gevaar geweken, wat er ook gebeuren zou.

‘De auto laten staan, uitstappen en binnenkomen.’ Het klonk als een bevel, kort en scherp.

Dan en de Sarasovs gaven er gehoor aan en stapten uit. Maar ze negeerden de gebaren om de Russische grenspost binnen te stappen en liepen, over hun schouders kijkend, richting de Oekraïense deur.

Pavel met zijn gezin uit Rusland weg krijgen zou minder makkelijk worden dan aanvankelijk gedacht. Pavel Sarasov was een gewild man, Rusland zou hem niet zonder slag of stoot laten gaan. Hij werkte aan een onderzoeksprogramma voor verbetering van de fysieke en mentale vermogens van de mens, wat zou kunnen leiden tot een evolutie van het menselijk ras. Dat was geen nieuwe ambitie, wel nieuw was de technologie die daarbij werd ingezet. Die moest leiden tot versnelling van mutaties van het menselijk genoom en dat was waar de VS zijn vingers achter wilde krijgen. Die techniek bestond nergens anders, was nergens zelfs maar in zicht. Binnen het wereldje van Amerikaanse inlichtingendiensten circuleerde het verhaal dat Pavel grote stappen voorwaarts had gezet maar nu vastliep op gebrekkige Russische technologische infrastructuur. Had hij toegang tot superieure technieken en fondsen, dan zou hij zijn onderzoek wellicht af kunnen ronden. Op Amerikaanse bodem, in Amerikaans belang. De mensheid stond op de drempel van een nieuwe toekomst.

Dan troonde de Sarasovs gedecideerd met zich mee, Pavel rechts van hem, de andere links. Pavel was een vijftiger, zijn zwarte haardos grijsde inmiddels. Zijn strakke, slanke gezicht vertoonde geen enkele expressie. Katja, die enigszins achter hen liep, hield Mikhails handje in de hare en streek met de andere een zwierige zwarte lok uit zijn ogen. Zij was veertig maar leek ouder, het gevolg van een jeugd in Siberië. Mikhail, te jong om te begrijpen wat er gebeurde maar oud genoeg om te ruiken dat het iets groots betrof, had zijn grote ogen op zijn moeder gericht en hield zich muisstil.

Voor ze ver gekomen waren, klonk achter hen een bulderende mannenstem. ‘Stop! Doctor Sarasov, stop! Of we schieten u neer. Een voor een!’

Ze keerden zich om. Een meter of vijftien bij hen vandaan stond een stevig gebouwde man, ruim een meter tachtig lang, de voeten iets uit elkaar. Een dik, rafelig litteken trok een spoor dwars door zijn linkerwenkbrauw.

Onder een opvallende zwartleren jas was een geholsterd pistool zichtbaar. Hij klonk autoritair, arrogant. ‘Doctor Sarasov, u onderneemt een poging het land clandestien te verlaten. Dat is een ernstig misdrijf. Keert u zich nu om, dan zien wij dat voor deze keer door de vingers.’

Er verscheen een dansend, rood stipje op Katja’s rechterschouder, de lasergeleider van een verdekt opgestelde sluipschutter die zijn aanwezigheid nu met opzet verried.

‘Omkeren. Nu,’ blafte de Rus.

Pavels antwoord kaatste luid en helder tegen het steen. ‘Ik weiger langer te werken voor mensen die mijn onderzoek willen inzetten als een wapen tegen anderen.’

Pavel en Katja keken elkaar aan, knikten, keerden zich om en liepen verder in de richting van de Oekraïense grens.

Er kraakte een schot. Katja tuimelde op de grond, haar hand tegen haar schouder gedrukt, maar ze gaf geen krimp. Pavel knielde met een asgrauw gezicht naast haar, sloeg haar jas open en onderzocht de wond. Dan hurkte naast hen. Mikhail greep angstig de hand van zijn moeder.

‘Als ze nu behandeld wordt, in een Russisch ziekenhuis, haalt ze het. Aan u de keus,’ zei de Rus tegen Pavel.

Katja keek Dan aan, fluisterde: ‘We gaan niet terug, we kunnen niet terug.’

‘De gevolgen zijn voor u,’ schreeuwde de Rus.

Op het voorhoofd van Mikhail verscheen nu ook een rood stipje.

Dan tilde het bevende knaapje op, drukte het dicht tegen zich aan en zette een paar passen in de richting van de Oekraïense grens. Een scherpe pijn sneed door het vlees van zijn linkerarm, gevolgd door het geluid van een schot.

‘De volgende kraakt uw schedel, mister Lawson,’ zei de Rus in het Engels, terwijl hij op hen toe liep.

Dat verraste Dan, ondanks de pijn. Die Rus wist wie hij was.

Vanuit de mist, die aan Oekraïense zijde veel dichter was, doemden plotseling twee voertuigen op. Uit het eerste sprong geheim agent Evans, hoofd van Dans divisie van de CIA en zijn mentor. Twee Oekraïense agenten stapten uit het tweede.

Evans en de Rus namen elkaar een moment dreigend de maat.

Adempauze, dacht Dan, al betwijfelde hij of de Oekraïense agenten het ook echt tegen de Russen zouden opnemen, als het erop aankwam. Maar

de kans leek vooralsnog afdoende, de Rus en zijn sluipschutter ondernamen geen actie.

Dan maakte van de aarzeling gebruik en droeg Mikhail de grenspost binnen. Hij liet hem daar achter en keerde terug naar Evans en de Sarasovs. Langs zijn linkerarm sijpelde bloed. Evans wierp er een blik op, wendde zich ogenblikkelijk weer naar de Rus en bukte zich om Pavel te helpen Katja overeind te hijsen.

De Rus opende zijn mond, opnieuw in het Engels. 'Jouw komst verandert niets, Evans. Pavel Sarasov heeft geen toestemming het land te verlaten.'

De helrode stip danste nu op Evans' borst, bij de hartstreek. Een Amerikaanse functionaris neergeschoten op Oekraïens grondgebied vanuit Rusland: het zou een daad van ongekende brutaliteit zijn. Bluf, misschien. Maar misschien was die Rus bloedserieus. Deze man liet zich niet ringeloren, vermoedde Dan. Hij zou doen wat hij wilde, zonder aarzelen, wat de internationale gevolgen ook zouden zijn.

Evans negeerde de dreiging, keerde zich om en hielp Katja naar de auto.

Na drie stappen klonken er twee schoten, pal na elkaar. Katja en Pavel zakten in elkaar.

Evans draaide zich om, trok zijn pistool en mikte op de Rus, ongeacht de consequenties. De rode stip danste op Evans' voorhoofd. Dan zag het, wierp zich tegen Evans aan en werkte hem voorbij de zijgevel van het pand vlak voordat er opnieuw een schot daverde. Toen Dan zijn hoofd weer om de hoek stak, was de Rus verdwenen.

Evans krabbelde overeind en stoof op Pavel en Katja af, Dan naast zich. Katja was dood, voor Pavel was dat een kwestie van minuten.

De geleerde staarde naar haar, een wezenloze blik in zijn ogen. Zijn stem brak, de woorden kwamen hortend en stotend, onderbroken door oppervlakkige, wanhopige ademdeugen. 'Ik dacht... dat ik... de sleutel... de sleutel had gevonden naar... het geheim... van de schepping.'

Evans boog zich diep over Pavel heen, vroeg: 'Wat voor sleutel? Blijf erbij!'

'In de Thora... staat dat God... dat Hij de mens verjoeg... uit Eden. Hij... belette hem de... de toegang... tot de boom van leven.' Pavel hapte naar adem bij ieder woord.

Hij keerde zijn handpalmen naar boven, hief zijn ogen op, zijn borstkas zwogde. 'Misschien is er een God. Misschien... meende Hij wat Hij zei.' Toen blies hij nog eenmaal adem uit.

Als een wetenschapper beweert dat hij het geheim van de oorsprong van het heelal gevonden heeft, gecodeerd in DNA, leidt dat tot een race tegen de klok om de waarheid te ontdekken in een spannend verhaal over wetenschap en geloof, macht en moord, verlies en verlossing.

Stephen Bishop, een populaire geneticus, neemt contact op met zijn oude vriend Dan Lawson, een voormalig cyberintelligence-analist voor de overheid. Stephen vertelt hem dat hij een baanbrekende DNA-ontdekking heeft gedaan, die het bewijs kan zijn voor de schepping, en dat hij Dan nodig heeft om deze kennis te beschermen. Maar Dan vertrouwt het niet. Heeft de ernstige ziekte van Stephens enige dochter Ava ermee te maken dat zijn vriend zich tot het geloof keert? Zelf gelooft hij alleen in keihard wetenschappelijk bewijs. Maar hij zet zijn twijfels opzij en haalt alles uit de kast om zijn vriend te helpen.

Als een van de experimenten totaal uit de hand loopt, realiseert Dan zich dat hij dit tot op de bodem moet uitzoeken. Wanhopig gaat hij op zoek naar antwoorden, daarbij geholpen door Trish, een kinderoncoloog die Ava's leven probeert te redden. Kan de menselijke ziel de wetenschappelijke verovering van de natuur overwinnen?

Bruce Buff werkte jarenlang als consultant en leidinggevende bij grote internationale bedrijven. In zijn vrije tijd gaat hij graag hardlopen, fietsen of hiken en de afgelopen jaren werkte hij aan zijn debuut. Samen met zijn vrouw Claire en hun vijf kinderen woont hij in de staat New York.

uitgeverij

ISBN 978 90 435 2753 8 NUR 332

9 789043 527538

www.kok.nl